

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

ר"ח טבת אי"ה ביום שבת וראשון - מברכים החודש המולד: יום ו' שעה 11:12, 9 חלקים

פרשת וישב - מברכים - חנוכה
כ"ג כסלו תשפ"ג

גליון תתרט"ח

זמני כניסת ויציאת שבת קודש			
ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
5:51	5:19	4:16	
5:55	5:18	4:02	ירושלים
5:42	5:30	4:12	בארק פארק

משולחן גבוה

מכ"ק מרן אדמו"ר דביה"ק זיע"א על חנוכה

בפלוגתא דבית שמאי ובית הלל, דבית שמאי אומרים יום ראשון מדליק ח נרות מכאן ואילך פוחת והולך, ובית הלל אומרים יום ראשון מדליק א' מכאן ואילך מוסיף והולך וכו' (שבת כא).

ויש לבאר מחלוקתם על דרך העבודה ובהקדמת דברי הרה"ק מרן רבי דוד מלעלוב זיע"א במה דאיתא בש"ס דלפעמים קאמר חסורי מחסרא והכי קתני, ולפעמים קאמר לא זו אף זו קתני, ופירש בזה דאם התנא הק' הי' בבחי' יראה ופחד אז הי' מחסר בדבריו מפני שיהו בבחי' הצמצום והגבורות, וכשהי' בבחי' אהבה וכיסופין שהוא ענין של התפשטות, אזי לא זו אף זו קתני, ע"כ תודה"ק.

ה"ג הכא י"ל על זה הדרך, דב"ש הי' בבחי' יראה וכדמצינו ברוב מקומות בתלמוד מחסורי בית שמאי ומקולי בית הלל ובגמ' (שבת לא) בהאי גזירא, דשמאי דחפו באמת הבנין בידו, ואשר על כן סבירא ל' דכיון שבכל יום ויום מוסיף חנוכה היתה התעלות במדרגת היראה, וממילא ניתוסף צמצום על צמצום, ועל כן פוחת והולך, בבחינת הסתר, אבל בית הלל שהוא בבחינת אהבה הרי כל יום ויום מוסיף בהאבה רבה ואהבת עולם, וע"כ מוסיף והולך בהתפשטות, והבן.

וכל שמונת ימי חנוכה אלו, הול"ל וכל שמונה וכו', אלא לרמזו שכל שמונת הימים בזמן אחד הם, וכל יום מימי החנוכה נכלל בה כח כל השמונה ימים, וכמ"ש רש"י (שמות י, נב) שלושת ימים וכן שבעת ימים, שמיני"א של ימים, קבוצה של ימים רצופים.

ולפי"ז י"ל כי גם הארת זאת חנוכה שהוא מזל עילאה ומלול תנאה (שער הסונוט שער חנוכה פ"ד), מאיר גם כל ימי החנוכה, בני אולי ארבעה ימים ומזוני רוחי במזל תליא (מועד קטן כה), בני - כדאי' (שבת נג) הרגיל בנר הייני ליה בניס תלמידי חכמים, חיי - נר ה' נשמת אדם (משלי ב, טז) מזוני רוחי - חנוכה געלט.

אי' בספ"ק דבנרות חנוכה מאיר אור הגנו, צדיקים זוכים לראות אור זה, וי"ל במה ואיך יזכה כל אחד ואחד לאור זה, אולי אפשר לומר ע"ד דאי' בספ"ק כי מי שאינו מתעורר מהביט בנרות חנוכה סימן היא שאין נשמתו שלימה, והביאור עפ"י מש"כ בספ"ק (תולדות יעקב יוסף, קדושה) בשם מרן הבעש"ט זיע"א זע"א ע"ד דאי' (וזה"ל נשא קבו). בכל יום יוצאת בת קול ומכריזה שוב בניס שובבים, והקשה דמאחר שלא נמצא שום אדם שישמע הבת קול א"כ למה לן כלל הב"ק, ועל כרחק י"ל שבאמת נשמע הב"ק, והן ההרהורי תשובה שבאין לאדם בכל יום מצד הכרוז.

וי"ל כמו כן בראיית נר חנוכה, דמה שנפשו מתעורר בתשובה בהביט בנרות חנוכה, הרי התעוררות זו מאור הגנו הוא, וזה הוא בחי' אור הגנו שכל אחד ואחד יכול להשיג.

חנוכה הבעל"ט זמן מיוחד לתשובה וזה כלל גדול, כי התשובה יש בו מדריגות עד אין סוף, אך עיקר התשובה היא החרטה וקבלה לעתיד, לכן אין צורך לחשוב על העבר רק על ידי תיקון ההוה והעתיד שיהיו כהוגן, להיות כולו שקוע בתורה הק' וירא"ש ומידות טובות, ורוחניות יתוקן ממילא על ידי עשיית הטוב שהוא

האש קודש ויכלה את כל העבר שלא נעשה כהוגן.

וגם בנר חנוכה דעיקר מצוותו נר אחד איש וביתו, רק דלכתחילה לעשות המצווה בהידור מרבין הנרות, אך עיקרו הוא רק נר אחד לו ולבני ביתו, מרמז בזה ג"כ ביותר על חנוכה יותר מתשובה של כל ימות השנה, דבימי החנוכה אפשר לזכות בקל לניצוץ אש קודש שישרוף כל הפשתן הרע דיעה"ר, וזה ג"כ היה ניצחון החשמונאים בחינת ניצוץ אחד שיוצא מיוסף הצדיק ויעקב אבינו נגד כל הרשעים הגויים לכלותם ולבטלם בגשמיות וברוחניות.

כי היוונים עיקר תכליתם רצו לעקור מבני ישראל את שמירת התורה והמצוות וקירבת השי"ת, ובאש קדשם כילו החשמונאים לכל היוונים והחזירו לכל כלל ישראל למקומם כמנוחה ושלוה, ולבית המקדש כהנים לעבודתם וכו' ואירעו להם כל הנסים שהיו בימים ההם, והיו יכולים לעבוד את הקב"ה ולהתעלות בתורה וירא"ש בקדושה וטהרה מידות טובות, תורה ועבודה וגמילות חסדים.

בפיז' ועל הנסים' אי' שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.
ובפשטות הכוונה, הנסים אשר היה בימיהם בזמן הזה ימי החנוכה, אך עוד מרמז לנו בזה אשר בזמן הזה נתעורר עת רצון למעלה ואפשר להמשיך הישועות הנסים הנפלאות שהיו בימים ההם, בזמן הזה לגאולה ושמהה שלימה ולבנין ביהמ"ק בב"א.

ידוע דחנוכה הוא זמן מסוגל לחיזוק בהתמדת התורה הקדושה כי אור הגנו היה אור גדול שלא יכול העולם לסובלו ולכן נגנו, אך הצדיקים יכולים לשרות עליהם מאור הגנו, כי גנו בתוך התורה הקדושה, והצדיקים העוסקים בתורה לשמה יכולין לזכות לאור זה, וגם חנוכה מרמז לאור הגנו, כי נר מצוה ותורה אור, הצד השווה של אור התורה ואור החנוכה, כי שניהם מאור הגנו הם, ובימי החנוכה יכול כל אחד לזכות לאור זה.

יעזור השי"ת ברחמי המרובים שגשבו לפניו בתשובה שלימה באמת ובאהבה ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, ויתן לנו הדעת והשכל אמיתי להבין ולהשכיל לעסוק רק בתורה וירא"ש כי הוא עיקר התכלית ונתעלה בקיום ושמחת התורה, בהתמדת התורה ירא"ש ומידות טובות, לעשות רצון השי"ת באמת. שהרשב"ע ישיפע עלינו הכל לטוב, וישמרנו בכל מקום, הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל, ויבא עלינו גאולות שמחות ורפואות שלימות וברכות שלימות בגו"ר, בני חיי מזוני רוחי ואריכי, ונוכה לבנין בית המקדש, ולחזות בנרות ביהמ"ק בב"א, אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

חנוכה זמן מיוחד לתשובה ושריפת כוח היצר הרע

הוא צריך אוצר גדול לכל הפשתן, ענה לו הפיקח כי אפשר לשרוף הכל, הרי אין מדדים כאן משריפה כלל רק צריך אוצר גדול ומקום לזה..

עוד צריך לבאר הדגמול מיירי באלופי בני עשוי אשר הם שונאי יעקב ובניו ושונאי הקדושה, ויעקב שלימתא ובניו צריכים ללכות אלופי עשוי, כי עשוי ואלופיו לכליון עומדים, אך הפשתן הזה לא נעשה לכליון, אם כן מה שייך המשל לנמשל.

ואפשי"ל ע"פ פשטות דהפחמי תמה היכן יכנס כל הפשתן והרי אין מקום לזה באוצר, אלא דהפשתן ישאר ויימצא ברה"ר בחוץ ויגרום להיזקים רבים, כי יתקלו בו בני אדם וכו', ומה העצה לזה, אמר לו הפיקח ניצוץ אחד יוצא ממפוח שלך ושרוף כל הפשתן, ומה שיישאיר בחוץ ישרפו עם הכלי שלך, והכל יסדרו על צד היותר טוב.

עוד יתבאר, הפיקח אומר מה הפחמי עומד והושב מחשבות על גודל וחזק הפשתן מה יעשו בו ואיך יכנס לאוצר, הלא כלי אומנותו של הפחמי יש בו גודל וחזק נפלאות הבורא ית"ש הרבה יותר בניצוץ אש קטן היוצא ממפוח שלך, אפשר לשרוף ולכלות כל הפשתן הרב הזה על כל גודלו ועוצמתו, א"כ צריך לעיין ולחשוב בחכמה שלך היותר גדולה בחכמת האש שהוא מלאכתך.

ולפי זה הנמשל אתא שפיר טפי, דיעקב אבינו ע"ה עמד ותמה היאך יוכלו בני ישראל לעמוד נגד העמלקים בני עשוי הרשע בכל הגלויות יוון רומי ואדום, אשר גרמו צרות רבות ורעות ורצו לכלות את עמך בני ישראל, וא"כ, סבר יעקב אע"ה כי לטובת בני ישראל צריך לכלות את עשוי הרשע בניו ואלופיו, כדי שלא יגרמו צרות וקושי לכלל ישראל, ועל זה בא תשובת החכם, דבאמנות יעקב אבינו ע"ה שהוא האש קודש אשר בבני ישראל, אפשר להתגבר ולנצח את כל זוהמת עשוי ואלופיו הרשעים, כמ"ש "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה", דעשוי מרומו בקש, וניצוץ אש מיוסף הצדיק הוא הלהבה, המכלה ומשמדת כל שעבוד וזוהמת עשוי הרשע, בגשמיות וברוחניות, דבזמן ששמרו בני ישראל את התורה ומצוות השי"ת, ניצחו תמיד את הגויים הרשעים.

נלמד מזה מוסר בפשטות ג"כ ברוחניות, אפי' שרואים את גודל כח והתגברות יצה"ר עלינו ונראה שאי אפשר להתגבר עליו ח"ו, עם כל זה ניצוץ דאש קודש מצדיקים וכלל ישראל בהתגברות והתחזקות מעט בעבודת השי"ת מכלה ושרוף כל הרע וכן היצר, ואפשר לזכות להכנס בעבודת השי"ת להתקדש ולהיטהר. ובהרהור תשובה אחד של אדם מישראל אפי' אם נמצא במקום נמוך ושפל ואינו יודע להשית עצות בנפשו האיך לתקן את העבר, על ידי הניצוץ אחד של אש קודש יכלה את כל הרע העבר' ולא לחשוב על העבר אלא לחזור בתשובה שלימה, ולעסוק בעבודת השי"ת, ובמשך הזמן ניצוץ אחד יכלה הכל.

דרכם של צדיקים הקדמונים שהתמידו ועסקו בתורה לילות רצופים
דברים חוצבי להבות - מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

הנה צדיקים הפליגו מאוד במעלת לילות החורף הארוכים, המסוגלים לעסוק בהם בתורה בהתמדה גדולה, ואכן כך היה דרכם של צדיקים הקדמונים שהתמידו ועסקו בתורה לילות רצופים, והפליגו במעלות לילות החורף שהם ארוכים ואפשר להשתקע בהם בלימוד התורה ובי"ש.

יש מאמר צדיקים 'אך די הייליגע טעג קומט די הייליגע נעכט', ורבות מסופר על הרה"ק בעל בית אהרן מקארלין זי"ע ועל עוד צדיקים קדושים, שאין לנו השגה ואין אנו יכולים להשיג שום השגה בהם ובקדושתם, אבל כל סיפורי מעשי הצדיקים צריך להביא אותנו לידי התעוררות תשובה, וצריכים אנו לעשות חשבון הנפש, שאם צדיקי אמת היו גדולים כ"כ, א"כ צריכים אנו עכ"פ לעשות תשובה ולהתעלות בפשטות בתורה ובי"ש ומידות טובות.

ומסופר על הרה"ק בעל בית אהרן מקארלין זי"ע שכאשר חלפו להם הימים הטובים של חודש תשרי, הי' לו חלישות הדעת, אנא אנו באים, אחר חודש תשרי קדוש שכזה, אחרי הימים הטובים והקדושים, שצדיקים בערו באש מתלקחת בעבודת הקודש בשבתות הקדושים ובימים טובים הקדושים, ולא הצליח לפעול בעצמו לעזוב ימים קדושים שכאלה ולהכנס לשגרת ימי החול. והיה מתבונן במעלת וקדושת ימי חודש אלול, ראש השנה, עש"ת ויה"כ, והימים שבין יוה"כ לסוכות, והג הסוכות, ויחז"מ, והושע"ר, ושמייני עצרת ושמחת תורה, וכשהגיע מוצאי שמחת תורה לא הצליח להיפרד מקדושת המועדים. אך בזאת התחזק בדעתו ואמר, הרי כעת באים הלילות הארוכים של החורף, הלילות שאפשר לעסוק בהם בתורה באריכות ובהתמדה גדולה, וזוה תניישה דעתו עליו. וכך היו הרבה צדיקים שדיברו בהפגנות אודות לילות החורף.

יש להתבונן בענין זה, מה המעלה המיוחדת של הלילות הארוכים יותר מהימים הארוכים, וכי רב בלילות צריך לעסוק בתורה? ומה עם ימי הקיץ הארוכים? למה לא שמענו שצדיקים הפליגו במעלת ימי הקיץ הארוכים? ובתוה"ק יש פירושים עד אין סוף, וכן גם במאמרי צדיקים יש פירושים עד אין סוף.

ובפשטות י"ל, שבמשך היום אדם טרוד על המחיה ועל הכלכלה ויש לו מפרעים מהבלי הזמן, הנבקים פתוחים, המפעלים עובדים, וההנחיות פתוחות, ויש הרבה סיבות וטירדות שונות ומשונות, כי הרי צרכי עמך מרובים, וזה עלול לגרום לביטולים, יש מי שהולך לבנק להנסיס מליון... ויש מי שהולך להנסיס חצי מליון... ולפעמים צריך להוציא מליון... ואה"כ צריך לחזור ולספור את הממון אם באמת יש כאן מליון או שחסר מעט... ובנוסף לזה בני אדם מדברים ומספרים עניני חדשות שונים, בקיצור הדבר, במשך היום יש לו לאדם עיסוקים ומפרעים רבים, אשר גורמים להפסקות ברציפות לימוד התורה הק'.

אבל העוסק בתורה בלילה, אין נבקים, אין עסקים, ואין חנויות, הכל סגור ומסוגר, וממילא כל מי שהשקיע נפשו לעסוק בתורה, יכול לשבת וללמוד שעות ארוכות ברציפות גדולה, ולכן קולט צדיקים את לילות החורף, שהלימוד בלילה הוא לימוד רצוף בלא הפסק, כי אם רוצה ללכת לסדר עניניו, בהרבה צריך הוא להמתין עד אור הבוקר, ובשעות הללו יכול הוא לעסוק בתורה ללא שום מפרעים וטירדות.

ומסופר על הגה"ק הסטייפלער זצ"ל, שהיה יושב ועוסק בתורה הרבה בלילות, והיה אומר שהוא מרגיש שיותר קל ללמוד בלילה, מפני שהמוח צלול ובהיר יותר בלילה, ושבלימוד התורה בלילה הוא זוכה להדש חידושים עמוקים יותר, כי הלילות מסייעים לו ללמוד בבחירות ובקלאריקייט.

השכנים שהתגוררו בסמיכות לביתו מספרים שהיו שומעים בחצר את קולו מתננן בנעימה בהתמדת התורה, ולפעמים אפי' יותר על תפלה כותיקין, כדי שיוכל ללמוד כל הלילה ברציפות.

אמנם צריך לדעת לנצל את הלילות כראוי, כי בישיבות היו הרבה בחורים שהיו רגילים להיות נעורים בליל שישי, ובפרט היה הדבר נהוג בישיבות ליטא, אבל אם לא מנצלים את הלילה, אז בתחילת הלילה חושבים הרי הלילה ארוך ועדיין יש זמן רב, 'עוד הלילה גדול', הרי השעה היא רק אחת עשרה ועד השעה שש בבוקר יש זמן רב, ומתהלך לו בנחת, וביני ביני לביני כדאי לאמול ולשתות קצת וכו', אך הזמן רץ, ולפתע הוא וראה שהשעה היא כבר המש בבוקר, ועדיין לא הספיק ללמוד הרבה, וכך חולף ועובר כל הליל שישי, וכבר צריך להזדוץ למצוא מנין כותיקין.

לכן צריך להתנהג בדעת ובתבונה, מי שרוצה להיות ניעור בליל שישי, יתיישב תיכף בתחילת הלילה ללמוד בהתמדה גדולה וברציפות, כי בלא"ה יוכל להפסיד את הלילה בלא כלום.

והנה נגמ' (עירובין סה, א) נחלקו האמוראים, רב יהודה אמר 'לא איברי לילה אלא לשינתא', ורבי שמעון בן לקיש אמר 'לא איברי לילה אלא לגיטא'.

ובתוה"ק יש פירושים עד אין סוף, ויתכן לומר דלא פליגי, ותלוי כל אחד כפי כוונת נפשו, דהנה הגה"ק הסטייפלער זצ"ל שאמר שיש לו הארה מיוחדת ללמוד בלילה, וכלפי כל אלו שיש להם הארה ללמוד בלילה, אמרו 'לא איברי לילה אלא לגיטא'.

ולאידך גיסא ישנם רבים שאין להם הארה זו, ובלילה מתעייפים מאוד, ואם יהיו נעורים ללמוד בלילה לא יספיקו ללמוד הרבה מהמת העייפות, ובימים יהיו עייפים מהמת שהיו נעורים כל הלילה, וממילא יפסידו גם את הלילה וגם את היום, ויצאו קרה מכאן וקרה מכאן, וכלפי אנשים כאלה אמרו 'לא איברי לילה אלא לשינתא'.

ובודאי עדיף שיקדימו ללכת לישון בלילה וישכימו ללמוד באשמורת הבוקר, וימשיכו ללמוד לאורך כל היום בהרחבת הדעת. ומעתה י"ל דרב יהודה ורשב"ל לא פליגי, אלא רב יהודה דיבר להבורה אחת ורשב"ל להבורה אחרת, והעיקר הוא שיתאמץ אדם להיות שקוע בלימוד התוה"ק.

הנה הדבר ברור ומובן שאין לנו שום השגה ואין אנו יכולים להשיג כלל את מעלתם וקדושתם של שבטי י-ה הקדושים. הם היו גיבורים אדירים, וכך גם האבות הק' היו גיבורים אדירים, וכן כל האשפזיון קדישו, על יעקב אבינו ע"ה התוה"ק מעייה שגלל את האבן שעל פי הבאר כמי שמעביר את הפקק מעל פי צלוחית, להודיעך שהיה גיבור וכוחו גדול. ואת כל עוז גבורתם הקדישו לעבודת השי"ת.

וכך גם החשמונאים הקדושים, שהיו גיבורים אדירים ויצאו להלחם כנגד מלכות יוון, וגם כשא' מהם נפל ונסתלק במלחמה, לא היה מחמת זה מחמת חולשתו, אלא מפני שהיוונים באו ברבבות אלפי אנשי צבא, ובאו למלחמה כשתם רמובים על גבי פילים אדירים, וזבל הפילים היה רב כל כך שהיה סכנה לטבוע בהם.

וא' מהאחים החשמונאים הק' לא ידע, ורץ במקום שהיה שם זבל הפילים ונטבע שם ומת על קידוש ה', כי הלא רץ למלחמה ה' צבאות הציל את בני ישראל ברוחניות

ובגשמיים מהיוונים הרשעים, ועיקר הדגש של מלחמת היוונים היה על עניני רוחניות רח"ל. ומתניהו אביהם היה זקן ויצא כשהוא הגור שהרב והרג בשונאים עם רב, כן יאבדו כל אויבי ה', ואף שהיה זקן, היה גיבור חיל. ואת כל גבורתם הקדישו לבורא כל העולמים.

וגם על השבטים הק' מובא במדרשים עוצם גבורתם וכוהם שהיה להפליא, ואיתא בילקוט (פרק מ"ב רמז קמח) שכאשר יוסף הצדיק לקח את שמעון ואסר אותו לעיני אחיו, שנתמון יוסף להפריד את שמעון מלוי שמוא יתיעצו שניהם להרוג אותו, כי היו גיבורים אדירים, ואף שגם הוא היה גיבור, חשש שאם יהיו יחד יגברו עליו.

ולכן ביקש יוסף מפרעה שישלח שבעים גיבורים, וכיון שקרבו הגיבורים אצל שמעון נתן עליהם בקולו ונפלו מלך לפניו ונשברו שיניהם. היה עומד מנשה אצל אביו אמר ליה קח אותה השלשלת ושים בצוארו והכרו מכה אחת ונתנה עליו, אמר שמעון מכה זו של בית אבא היא, 'אס איז א היימישע פאטש', ובודאי אין לנו שום השגה בגדלותם וגבורתם של השבטים הקדושים והטהורים.

ואמנם אף שהצליח מנשה לאסור את שמעון, מ"מ לא אסרו אלא לעיניהם, כדאי' במדרש והובא ברש"י שם, שלא אסרו אלא לעיניהם של השבטים, אבל כיון שיצאו הוציאו והאמילו והשקחו. כי הוצרך לאסרו מהטעם הנ"ל שהשש שיתיעץ להרגו, אך כשהלפה הסכנה מיבדו כבוד גדול ונתן לו כל מעדני מלכים, אלא שלא נתן לו רשות לעזוב את ארץ מצרים. כי באמת כל מה שהטרידים לא היה אלא רק לטובתם, כדי שיתכפר להם חטא המכירה, שהרי אפי' אחר כל הפעולות שעשה יוסף, עדיין נגזרה על כלל ישראל גזירת עשרה הרוגי מלכות, ואילו לא היה עושה יוסף את כל הפעולות הללו, מי יודע איזה מחיר כבד וקשה כלל ישראל היו חייבים לשלם על זה לאורך כל הדורות, ה' ירחם.

ולא זו בלבד, אלא שבאותו הזמן שיוסף הצדיק ציער את אחיו נצטער גם הוא צער גדול עד אין שיעור, וכשראה את צערם ואבנם אמרו (בראשית מב, כד) 'ויסוב מעליהם ויברך', כי לא היה מסוגל לראות את צדם, 'אוי האט ער מיט געמאכט, דער יוסף הצדיק, ווי וויי... ונכנס לבכות לפני הבורא כל העולמים, לבקש את כל הישועות עבור כלל ישראל, 'ויוסף הוא המשביר לכל עם הארץ' (בראשית מב ו) והתחנן לפני ה' שירדם על אביו ועל אחיו, ואחר כך התגבר ויצא בגינוני מלכות בכל תוקפו הדרו, ושוב התנכר אליהם והצליח להסתיר היטב את אשר בלבבו, ושוב דיבר עליהם ולקח מאתם את שמעון ואסר אותו לעיניהם. וכל זה היה גם כשתחזרו שוב למצרים וראה את אחיו בנימין, מיהר כי נכמרו רחמיו, ושוב ביקש לכבות 'ויבוא החדרה ויברך שמה', וכבה הוריד דמעות על גלות השכינה ועל גלות ישראל, ועל הגלות שיגלו למצרים, ושוב גם בפעם הזאת התגבר 'וירחץ פניו ויצא ויתאפק ויסק'. עד שהגיע המצב אחר שניגש אליו יהודה ודיבר עמו את כל הדברים, אז כבר לא היה יכול יוסף להתאפק.

ויש מאמר צדיקים שאילו היה יוסף מצליח להתאפק עוד מעט, ולמשיך עוד קצת את הצער שעשה להם, אז היה ממרק לגמרי את מעשה המכירה, והיה משפיע על כלל ישראל עוד ישועות.

אבל זה היה למעלה מכוונותיו ולא היה יכול להתאפק יותר, ולכן ציוה שיוציאו כל איש מעליו, ואז נתגלה אל אחיו.

הילולת דצדיקים

Table with 2 columns: Name (e.g., רבי אברהם אב"ד פליסקוב, רבי חיים טירר ב"ר שלמה מצ'רנובין) and Date (e.g., יום ד' כ"ז כסלו, יום א' כ"ד כסלו). The table lists various rabbis and their commemorative dates in the month of Kislev.

